

Hänvisning till förstainstansrätten den 29 mars 1990, T-57/89, Alexandrakis mot kommissionen, REG 1990, s. II-143, punkt 8; förstainstansrätten den 30 mars 1993, T-4/92, Vardakas mot kommissionen, REG 1993, s. II-357, punkt 16; förstainstansrätten den 9 juli 1997, T-4/96, S mot domstolen, REG 1997, s. II-1125, punkt 98; förstainstansrättens 3 oktober 2000, T-187/98, Cubero Vermurie mot kommissionen, REGP 2000, s. I-A-195 och II-885, punkt 35

2. Det stora utrymme för skönmässig bedömning som tillsättningsmyndigheten förfogar över vid tjänstetillsättningar förutsätter att ansökningshandlingarna undersöks ytterst noggrant och att de fordringar som angetts i meddelandet om lediga tjänster iaktas samvetsgrant, vilket innebär att tillsättningsmyndigheten skall utesluta de sökande som inte motsvarar dessa fordringar. Meddelandet om lediga tjänster utgör nämligen en rättslig ram som tillsättningsmyndigheten ålägger sig själv och som den skall iaktta ytterst noggrant.

För att kontrollera att tillsättningsmyndigheten inte har överskridit gränserna för denna rättsliga ram och att den har handlat enbart i tjänstens intresse i den mening som avses i artikel 7 i tjänsteföreskrifterna, åligger det förstainstansrätten att (först och främst) utreda vilka fordringar som ställts upp i meddelandet om lediga tjänster och att (därefter) kontrollera om den sökande som tillsättningsmyndigheten valt ut för att tillsätta den lediga tjänsten verkligen uppfyller dessa fordringar. En sådan bedömning skall begränsas till huruvida administrationen, med hänsyn till de överväganden som lett fram till dennas beslut, har hållit sig inom rimliga gränser och inte använt sin behörighet på ett uppenbart felaktigt sätt. Förstainstansrätten kan (härvid) inte ersätta tillsättningsmyndighetens bedömning av sökandenas kvalifikationer med sin egen.

(se punkterna 37 och 38)

Hänvisning till förstainstansrätten den 2 oktober 1996, T-356/94, Vecchi mot kommissionen, REGP 1996, s. I-A-437 och II-1251, punkterna 53 och 54; förstainstansrättens 12 maj 1998, T-159/96, Wenk mot kommissionen, REGP 1998, s. I-A-193 och II-593, punkterna 63 och 64 och där citerad rättspraxis

3. Begreppet maktmissbruk har en exakt omfattning som har avseende på en förvaltningsmyndighets användning av sina befogenheter i ett annat syfte än det för vilket myndigheten har erhållit befogenheten. En rättsakt innebär maktmissbruk endast om den på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas ha antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än dem som angetts eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i tjänsteföreskrifterna för att bemöta svårigheter i det enskilda fallet.

(se punkt 70)

Hänvisning till förstainstansrätten den 16 januari 2001, T-97/99 och T-99/99, Chamier och O'Hannrachain mot parlamentet, REGP 2001, s. I-A-1 och II-1, punkt 46